

SARAH J. MAAS

POVINNÁ
YAZDA PRE
VŠETKÝCH
FANÚŠIKOV
FANTASY

BÚRKA
nad
IMPÉRIU

V BOJI O TRÓN. V ŤAŽENÍ PROTI TEMNOTE.
HROZÍ ZNIČUJÚCA VOJNA KRÁĽOVSTIEV

BÚRKA
1/2
IMPÉRIU

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU

SARAH J. MAAS

BÚRKA D IMPÉRIU

V BOJI O TRÓN, V ŤAŽENÍ PROTI TEMNOTE,
HROZÍ ZNIČUJÚCA VOJNA KRÁĽOVSTIEV.

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2016
Illustrations copyright © Kelly de Groot 2016
Jacket illustration © 2016 by Talexi
Translation © Zuzana Kamenská 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-3035-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – Throne of Glass Series, Book 5: Empire of Storms,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2016,
preložila Zuzana Kamenská.
Zodpovedná redaktorka Andrea Cséfalvay Kopernická
Editor Erik Fazekaš
Úprava obálky Dodo Dobřík
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2017.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

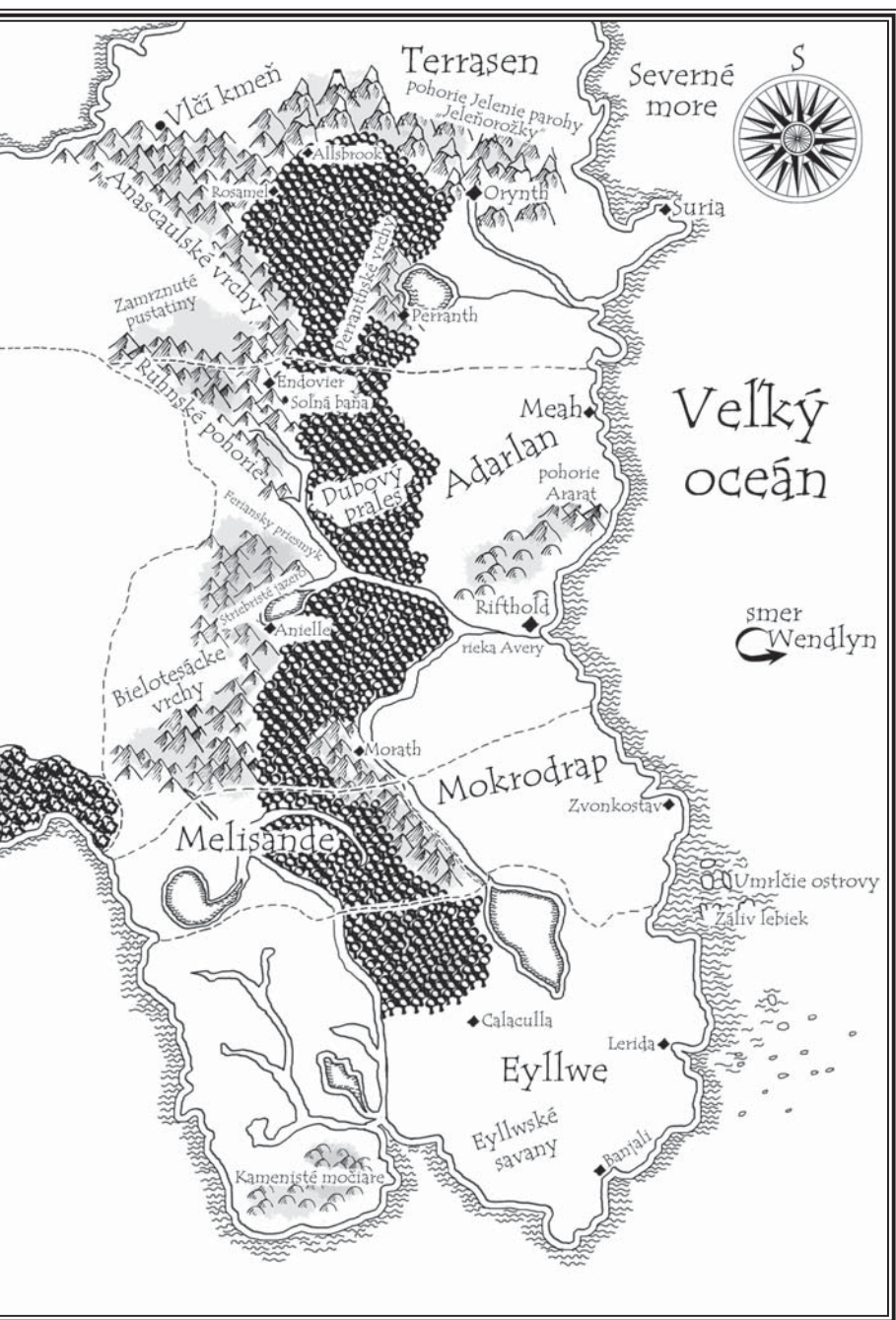
www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre Tamar,
moju šampiónku, dobrú vílu a rytierku v žiarivej zbroji.
Ďakujem, že si tejto sérii verila od prvej stránky.*

Erilea

VÝSLOVNOST

MENÁ:

Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Kaltain Rompier [kaltejn rompíai]
Aelin Ashryver Galathynius [ejlin ašrivr galafinius]	Sorscha [sorša]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Ren Allsbrook [ren ólsbrouk]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Wesley [vezly]
Aedion Ashryver [ejdíjn ašrivr]	Nesryn Faliq [nezrin felík]
Arobynn Hamel [erouben hemel]	Ioan Jayne [joán džejn]
Archer Finn [árčr fin]	Elide Lochan [ilíd lókin]
Rourke Farran [rók feren]	Rowan Whitethorn [roven veitórn]

MIESTA:

Eyllwe [ílvej]	Endovier [endouvír]
Erilea [erilja]	Orynth [orint]
Terrasen [terasen]	Annielle [enníel]
Adarlan [adarlen]	Melisande [melissend]

Po zotmení

Kostené bubny duneli medzi zubatými svahmi Čiernych vrchov už od súmraku.

Zo skalnatého výstupku, na ktorom v suchom vetre stonal jej vojenský stan, princezná Elena Galathynius celé popoludnie sledovala armádu hrôzovládcu, ktorá sa valila vrchmi ako slonovinová vlna. A teraz, keď bolo slnko dávno za obzorom, sa táborové ohne nepriateľa mihotali v horách a údolí ako prikrývka z hviezd.

Toľko ohňov – tak mnoho v porovnaní s tými, ktoré horeli na jej strane údolia.

Nepotrebovala dar svojich férskych uší, aby počula šepkané modlitby svojej ľudskej armády. Sama ich v posledných hodinách niekoľko vyslovila, hoci vedela, že ostanú bez odozvy.

Elena sa nikdy nezamýšľala nad tým, kde umrie – ani jej nenapadlo, že by to mohlo byť tak ďaleko od skalnatého, zeleného Terrasenu. Možno jej telo nebude spolopené, ale zožerú ho zvery hrôzovládcu.

Neostane po nej náhrobný kameň, ktorý by zvyšku sveta povedal, kde padla princezná Terrasenu. Nikto z nich tu nebude mať náhrobok.

„Potrebuješ si oddýchnuť,“ ozval sa za ňou z vchodu do stanu hrubý mužský hlas.

Elena sa pozrela ponad plece, jej rozpustené strieborné vlasy sa zachytávali o prekrásne kožené šupiny na jej zbroji. No Gavinove tmavé oči sa upierali na dve armády rozprestierajúce sa pod nimi. Len pred niekoľkými minútami z jeho stanu konečne odišli vojenský velitelia, s mapami v rukách a bez jedinej iskierky nádeje v srdciach. Cítila to z nich – cítila strach. Zúfalstvo.

Gavinove kroky jemnučko zavrždali na suchej kamenistej zemi, keď sa k nej pridal, aby jej robil spoločnosť na osamelej stráži. Hýbal sa skoro nečujne vďaka rokom, ktoré strávil v divočine na juhu. Elena sa opäť obrátila k nespočetnému množstvu nepriateľských ohňov.

Zachrípnuto povedal: „Vojsko tvojho otca by to ešte mohlo stihnúť.“

Márna nádej. Jej nesmrteľný sluch zachytil každé slovo zúrivej debaty v stane za nimi. „Toto údolie sa premenilo na smrtonosnú pascu,“ odvetila Elena.

A ona ich sem priviedla.

Gavin neodpovedal.

„S úsvitom,“ pokračovala Elena, „sa bude kúpať v krvi.“

Veliteľ po jej boku mlčal. Ticho bolo pre Gavina vskutku nezvyčajné. V jeho zraku nebola ani stopa po neskrotnej odhodlanosti a husté hnedé vlasy mu viseli na pleciach ako bez života. Nedokázala si spomenúť, kedy sa naposledy kúpali.

Gavin sa k nej otočil a premeral si ju pohľadom, ktorým jej dovidel až do srdca od prvej chvíle, keď sa pred rokom stretli na chodbe v otcovom paláci. Bolo to skoro pred rokom, ale zdalo sa jej, akoby to bolo v inom živote.

Boli to odlišné časy, iný svet – keď bola zem plná spevu a svetla a mágia ešte nehasla v rastúcom tieni Erawana a jeho démonských vojakov. Premýšľala, ako dlho vydrží Orynth, keď sa jatky tu na juhu skončia. Dumala, či Erawan najprv zničí jagavý palác jej otca na vrchu kopca, alebo či vypáli kráľovskú knižnicu – spáli srdce vzdelanosti tohto veku. A potom upáli jeho ľudí.

„Do úsvitu ostáva ešte mnoho hodín,“ prehovoril Gavin a napäto preglgol. „Ešte je čas na útek.“

„Roztrhali by nás na kusy, skôr ako by sme vyšli z priemysku...“

„Nie pre nás. Pre teba.“ Svetlo ohňa vrhalo na jeho opálenú tvár mihotavý reliéf. „Len pre teba.“

„Neopustím týchto ľudí.“ Dotkla sa jeho ruky. „Ani teba.“

Gavinova tvár sa ani nepohla. „Zajtrajšku sa nedá vyhnúť. Ani krviprelievaniu. Počula si, čo povedal posol – viem, že si to počula. Anielle sa premenilo na jatky. Naši spojenci na severe sú zničení. Armáda tvojho otca je príliš ďaleko. Všetci umrieme ešte predtým, než sa slnko vyhupne na oblohu.“

„Všetci jedného dňa musíme umrieť.“

„Nie.“ Gavin jej stisol ruku. „Ja umriem. Tí ľudia tam dole umrú tiež. Buď ich zabije meč, alebo čas. No ty...“ Pohľadom preletel k jej jemne zašpicatým ušiam, dedičstvu po otcovi. „Mohla by si žiť stovky rokov. Tisíciky. Nezahod' to pre jednu prehratú bitku.“

„Radšej zajtra umriem, ako by som mala žiť tisíc rokov s hanou zbabelca.“

No Gavin sa znova zadíval na údolie. Na svojich ľudí, na poslednú obrannú líniu pred Erawanovou hordou.

„Choď k otcovej armáde,“ drsne povedal, „a pokračuj v boji tam.“

Nahlas preglgla. „Bolo by to zbytočné.“

Gavin k nej pomaly obrátil zrak. Po mnohých mesiacoch a dlhom čase, čo spolu strávili, priznala: „Otcova moc slabne. Je blízko – už niekoľko desiatok rokov – k úplnému vyhasnutiu. Nemôže sa postaviť proti Erawanovi a vyhrať.“ Posledné slová otca pred jej odchodom na túto vopred prehratú misiu zneli: *Moje slnko zapadá, Elena. Musíš nájsť spôsob, aby tvoje vystúpilo ešte vyššie.*

Gavin zbledol. „A to mi vravíš teraz?“

„Vravím ti to teraz, lebo ani pre mňa nejestvuje nádej, a je jedno, či dnes utečiem, alebo budem zajtra bojovať. Kontinent padne.“

Gavin urobil krok k tuctu stanov na výčnelku. Jeho priatelia. Jej priatelia.

„Nikto z nás odtiaľto zajtra neodíde,“ povedal.

Hlas sa mu zlomil a oči sa mu zaleskli, a preto sa znova načiahla za jeho rukou. Nikdy – ani raz počas ich spoločných dobrodružstiev či pri hrôzach, ktoré spolu pretrpeli – ho nevidela plakať.

„Erawan vyhrá a bude panovať tejto krajine a všetkým ostatným do konca večnosti,“ šepol Gavin.

Vojaci v tábore pod nimi sa začali hýbať. Muži aj ženy mrmlali, nadávali a vzlykali. Elena vystopovala zdroj ich desu na druhej strane údolia.

Ohne hrôzovládcu zhasli jeden po druhom, akoby ich zadusila ruka temnoty. Kosené bubny zaduneli hlasnejšie.

Konečne prišiel.

Erawan prišiel osobne dohliadnuť na posledný boj Gavinovej armády.

„Nepočkajú do úsvitu,“ poznamenal Gavin a ruka mu klesla k Damarisu zasunutému v pošve na jeho boku.

No Elena mu stisla pažu. Pod koženou zbrojou pocítila svaly tvrdé ako žula.

Prišiel Erawan.

Možno bohovia predsa len počúvali. Možno ich presvedčila bojovná duša jej matky.

Zadávala sa do Gavinovej tvrdej, divokej tváre – do tváre, ktorú ľúbila viac než hociktorú inú. Potom povedala: „Túto bitku nevyhráme. A nevyhráme ani túto vojnu.“

Telo sa mu zachvelo, lebo sa musel ovládnuť, aby sa okamžite nerozbehol za svojimi veliteľmi, ale rešpektoval ju, a preto si ju vypočul. Navzájom sa rešpektovali a na vlastnej koži sa poučili, aké je to dôležité.

Elena zdvihla prsty voľnej ruky do vzduchu medzi nich. Surová mágia v jej žilách tancovala, menila sa z ohňa na vodu, z vody na poprepletané stuhy pramienkov a z nich na praskajúci ľad. Nebola to nekonečná priepasť moci, akú mal jej otec. Bol to však prispôsobivý a ohybný dar mágie. Zdedený po matke. „Túto vojnu nevyhráme?“ zopakovala. Gavinova tvár sa ligotala v svetle jej neobrúsenej moci. „No môžeme ju o niečo oddialiť. Za hodinu, najviac dve sa dokážem dostať cez údolie.“ Zovrela prsty do päste a zahasila mágiu.

Gavin sa zamračil. „To, o čom hovoríš, je šialenstvo, Elena. Samovražda. Jeho dôstojníci ťa chytia skôr, než sa prešmykneš do ich línie.“

„Presne tak. Privedú ma k nemu, lebo už dorazil. Budú ma považovať za korisť – nie za jeho vraha.“

„Nie.“ Rozkaz aj prosba.

„Keď zabijeme Erawana, jeho zvery podľahnú panike. To nám poskytne dost času, aby dorazili posily môjho otca a rozmetali nepriateľské légie.“

„Hovoriš o zabití Erawana, akoby to bola hračka. Je to valgský *kráľ*, Elena. Aj keby ťa k nemu priviedli, ztročil by ťa svojou vôľou, kým by si sa stihla pohnúť.“

Cítila obruč okolo svojho srdca, no prinútila sa prehovoriť. „Práve preto...“ Nedokázala zastaviť svoje rozochvené pery. „Práve preto budem potrebovať, aby si išiel so mnou namiesto boja so svojimi mužmi.“

Gavin na ňu len civel.

„Lebo ťa potrebujem...“ Po lícach jej stekali slzy. „Potrebujem ťa ako rozptýlenie. Potrebujem, aby si mi pomohol získať čas, aby som prenikla za ich obrannú líniu.“ Rovnako získajú čas aj zajtrajším bojom.

Lebo Erawan najprv pôjde po Gavinovi. Ľudský bojovník, ktorý bol hlavnou postavou odporu voči silám Temného pána a bojoval s ním, keď sa nikto iný neodvážil... Erawanova nenávisť k ľudskému princovi sa mohla rovnať len s jeho nenávisťou k jej otcovi.

Gavin na ňu dlho hľadel, potom sa načiahol, aby jej utrel slzy. „Nemožno ho zabiť, Elena. Počula si, čo šepkal veštec tvojho otca.“

Prikývla. „Viem.“

„A aj keby sa nám ho podarilo zajať – dostať do pasce...“ Gavin sa zamyslel nad jej slovami. „Uvedomuješ si, že len presúvame bremeno vojny na niekoho iného – na niekoho, kto bude jedného dňa vládnuť tejto zemi?“

„Táto vojna,“ hlesla Elena, „je len druhým ťahom v hre, ktorá sa dávno-pradávnno začala na druhej strane mora.“

„Presúvame toto bremeno na niekoho, kto ho zdedí, ak sa oslobodí. A nezachráni to pred zajtrajším krvavým kúpeľom vojakov tam dole.“

„Ak niečo nespravíme, nebude nikto, kto by túto vojnu mohol zdediť,“ odpovedala Elena. V Gavinových očiach videla pochybnosti. „Dokonca aj teraz,“ zatlačila naňho, „naša mágia slabne, naši bohovia nás opúšťajú. Utekajú pred nami. Jediní férski spojenci, ktorých máme, sú v armáde môjho otca. A ich moc bledne rovnako ako jeho. No možno keď príde tretí ťah... možno budú hráči v našej nedokončenej partii iní. Možno to bude budúcnosť, v ktorej budú Férovia a ľudia bojovať bok po boku naplnení mocou. Azda nájdú spôsob, ako toto všetko ukončiť. Preto tento boj prehráme, Gavin,“ vyhlásila. „S príchodom úsvitu na bojisku umrú naši priatelia a my ich použijeme ako rozptylenie, aby sme zajali Erawana a zabezpečili budúcnosť pre Erileu.“

Stisol pery a rozšíril zařirové oči.

„Nikto sa o tom nesmie dozvedieť,“ povedala zlomeným hlasom. „Aj keby sme uspeli, nikto nesmie vedieť, čo sme spravili.“

Pochybnosti vyryli do jeho tváre hlboké vrásky. Silnejšie mu stlačila ruku. „*Nikto*, Gavin.“

Na tvári sa mu zračila agónia. No prikývol.

Držali sa za ruky a hľadeli na temnotu zahaľujúcu vrchy. Počúvali kostené bubny hrôzovládca, ktoré zneli ako búchanie kladiva o nákovu. Čoskoro, až príliš skoro, dunenie bubnov prehlušia výkriky umierajúcich vojakov. Čoskoro sa budú lúky v údolí topiť v krvi.

Gavin prerušil ticho: „Ak to máme urobiť, musíme hneď odísť.“ Znova uprel pohľad na neďaleké stany. Bez rozlúčky, bez posledných slov. „Dám Holdrenovi rozkaz, aby zajtra viedol. Bude vedieť, čo má povedať ostatným.“

Prikývla a to mu stačilo. Gavin ju pustil a vykročil k stanu najbližšie k tomu ich, kde sa ich najdrahší priateľ a najvernejší vojenský veliteľ usiloval čo najlepšie využiť posledné hodiny so svojou mladomanželkou.

Elena odvrátila pohľad predtým, ako sa Gavinove široké plecيا pretisli pomedzi ťažké kožené závesy.

Pozrela sa na ohne na druhej strane údolia, na temnotu usadenú na opačnom konci doliny. Prisahala by, že jej tma

pohľad oplácala. Prisahala by, že počula škripot tisícov osiel, keď si hrôzovládcove beštie brúsili pazúry klzké od jedu.

Zdvihla zrak k zadymenej oblohe. Oblaky sa na krátku chvíľu rozostúpili a odhalili hviezdnu oblohu.

Pán severu blikotal na nebesiach. Možno to bol posledný dar od Maly pre túto zem – aspoň v tomto veku. Možno tým ďakovala a lúčila sa s Elenou.

Lebo pre Terrasen, pre Erileu, Elena vojde do večnej temnoty číhajúcej na druhom konci údolia, aby im všetkým zabezpečila šancu.

Elena vyslala poslednú modlitbu na kúdole dymu stúpajúcim z doliny. Modlila sa, aby jej tí nenarodení, potomkovia tejto noci, dediči bremena, ktoré Erileu buď zahubí, alebo zachráni, odpustili to, čo sa chystala urobiť.

PRVÁ ČASŤ

NOSITELKA
ohňa

Elide Lochan pálil každý nádych, ktorý prerývane nasala do pľúc, kým krívala hore strmým kopcom.

Pod mokrým lístím Dubového pralesa sa ukrývali sivé kamienky a výstup na kopec bol preto nebezpečný. Keby sa šmykla, nemala by sa čoho zachytiť, lebo konáre obrovských dubov boli príliš vysoko. Elide sa potrebovala hýbať čo najrýchlejšie, hoci vedela, že môže kedykoľvek spadnúť. Na skalnatom vrchole kopca vyčerpane klesla na kolená.

Lesnaté pohoria sa ťahali, kam len dovidela a stromy jej pripomínali mreže na nekonečnej klietke.

Týždne. Prešli týždne, odkedy ju Manon a jej Trinástka nechali v lese a veliteľka vedúcej letky jej prikázala ísť na sever. Aby našla svoju stratenú kráľovnú, teraz dospelú a mocnú – a Celaenu Sardothien, nech to bol ktokoľvek, aby jej Elide mohla splatiť dlh za život, ktorý jej zachránila Kaltain Rompier.

Dokonca aj po niekoľkých týždňoch morili jej sny posledné chvíle v Morathe: stráže, čo sa ju snažili odvliečiť, aby do nej vložili valgské potomstvo, veliteľka vedúcej letky, ktorá ich zmasakrovala, a posledný čin Kaltain Rompier, keď zo seba vyrezala čudný čierny kameň, ktorý jej zašili do ruky, a prikázala Elide, aby ho odniesla Celaene Sardothien.

Tesne predtým ako Kaltain premenila Morath na dymiacu ruinu.

Elide priložila špinavú a trochu rozochvenú ruku na tvrdú hrčku ukrytú v náprsnom vrecku leteckej koženej uniformy. Prisahala by, že na pokožke cítila slabé pulzovanie tlčúce mimo rytmu jej vlastného búšiaceho srdca.

Elide sa zachvela v matnom slnečnom svetle, ktoré prenikalo cez zelené koruny stromov. Leto prikvačilo svet a horú-